

gjorde den, for der blev samtidig vedtaget en ny Skat, og det benægter vi selvfølgelig heller ikke. Saaledes som Forholdene laa i 1910, var det klart, at ingen kunde se, at den ny gennemførte Militærordning vilde medføre nye Skatter, da der samtidig var indført en ny Skat, som skulde dække det Beløb, den kostede mere. Ugunstig som Finansernes Stilling var i 1910, maatte der skaffes nye Indtægter. Det fremhævede vi ogsaa. Men at Stillingen skulde blive saa ugunstig, som det senere viste sig, navnlig i 1912, det kunde man ikke forudse i 1910, og det kunde den nuværende Finansminister ikke heller (Modsigelse). Nej, for havde den højtærede Finansminister kunnet det, saa havde han ikke talt som Oppositionsmand i 1912, og hans Parti ikke heller. Den Mangel paa Forstaaelse af det hele, det radikale Parti udviste i 1912, og som vi altsaa nu skal holde os til for Fremtiden, den kan ingenlunde undskyldes med, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen og jeg ikke i 1910 kunde se, at vi skulde komme til saa store Skatter, som det viste sig var nødvendige.

Det var nu Skatterne. Saa kom den højtærede Finansminister ind paa Ministeriets hele Stilling. Ganske naturligt kom han ind derpaa, og jeg skal gerne følge ham her, og jeg skal villigt følge ham meget længere, om han vil, i en Diskussion. Den højtærede Minister mente, at det var os, der havde anbragt Ministeriet i Kassen, det var ikke Ministeriet selv, der havde ønsket at komme i denne Kasse. Jeg skal sige, hvorledes det forholder sig med Ministeriets Stilling — det ved den højtærede Finansminister ogsaa, men han udtalte sig ikke derom. Ved Valget i 1913 angreb det højtærede radikale Parti og Socialdemokraterne meget stærkt Venstres Taktik og Politik, ikke det forelagte Grundlovsforslag, men den taktiske Fremgangsmaade og Venstres hele Politik, som gik ud paa at gennemføre Grundlovsforslaget, som alle andre Forslag, ved Forhandling med det andet Ting. Denne Fremgangsmaade, denne Venstres Politik, blev angrebet trindt omkring af de radikale Partier, og den blev angrebet meget kraftigt. Den blev angrebet med Beskyldninger, som at vi i Virkeligheden ikke vilde den almindelige Valgret, at der i alt Fald var adskillige Mænd i Venstre, som af Hjertet var imod den almindelige Valgret. De radikale Partier optraadte som Hjertekendere og karakteriserede deres Modstandere paa en ret indgaaende Maade, og paa det Angreb — og den højtærede Finans-

minister stod jo ikke udenfor det, for han opfordrede jo sit Parti til at „gaa ud og slaa ihjel“ — paa det Angreb naaede de radikale Partier, det radikale Parti og Socialdemokratiet, at faa Flertal i Folketinget. Nu er det min politiske Opfattelse — og den tror jeg, jeg er enig med den højtærede Finansminister i —, at den eneste naturlige Følge af, at de to Partier, som har staaet samlede ved Valgene, har skaffet sig Flertallet, er, at de bør og skal have Ministeriet. Ellers gaar det ikke godt. Hvis et Ministerium sidder paa et Mindretal, vil det stadig være udsat for Kritik, stadig være udsat for Spænden-Ben, og det vil aldrig kunne klare nogen Sag igennem. Til Overflod havde Ministerpræsidenten udtalt det samme forud for Valget. Det, jeg udtalte mig for den Gang gennem Dagsordenen, som vi alle i vort Parti var enige om, var netop grundet paa de Betragtninger, at Flertallet skal have Ansvaret. Flertallet havde ved Valget angrebet Venstres Politik og Taktik — ikke, som sagt, Grundlovsforslaget —, men saa maatte dette Flertal ogsaa nu, som Flertal, staa i Spidsen for Taktikken og Politikken med Hensyn til det samme Grundlovsforslag. Paa den Maade er Ministeriet kommet ind i Kassen, som en Følge af Valget og af hele den politiske Stilling og det Arbejde, Partierne havde udført ved Valget, og det er ikke kommet derind paa den Maade, at vi havde nogle personlige Ønsker om, at de Partier skulde danne Ministerium. Det har jeg ikke haft, og jeg har heller ikke nogen Sunde udtalt mig derfor. Jeg har meget aabent sagt min Mening, og jeg har ikke udgivet mig særlig for Ministeriets Ven.

Men jeg erkender, at der er en vis Risiko ved at angribe det nuværende Ministerium. Der er den Risiko, som ligger i Forholdene selv, og der er ogsaa den Risiko, at Ministeriet kan møde med Straffelovstillæg og deslige. Man kan ikke saadan uden videre give sig til at angribe Ministeriet. Der er en vis Risiko ved det, og det bør der ogsaa altid være; af den første Grund bør der altid være det. Jeg er ikke af den Mening, at en Opposition kan gribe til hvilke som helst Vaaben, og at en Opposition kan rette hvilke som helst Beskyldninger mod et siddende Ministerium. Naturligvis, dersom den ikke forstaaer det, det drejer sig om, maa man jo undskylde den, men ellers mener jeg ikke, at en Opposition har Ret til at angribe et Ministerium, der f. Eks. frem-